

ပန်းသိမ့်

ကိုကိုယာယာ

"မေစိုးတင့်တယ်"က စိတ်အိုက်လွန်း၍ နှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို တစ်ချက်ဆတ်ခနဲခါရင်းမှ ...

"ဟွန့် ... ရှုပ်ပွနေတာပဲ ... ရေတွေလောင်းထားတာလည်း ရွဲနစ်လို့ ... အဲဒီ ကြီးဥကလေ မီးမရှိ ရင်မရှိသလိုပဲ ဒေါ်လေးရယ် ... သိပ် ပစ်စလက်ခတ်နိုင်တာပဲ"

ဟု ပွစိ ပွစိ ရေရွတ်နေသောအခါ ဝရန်တာနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ဧည့်ခန်းဝယ် ဆွယ်တာထိုးနေ သော ဒေါ်လေးက သူမကို စိတ်မရှည်စွာ ကြည့်ရင်းမှ ...

"ညည်းအပင်တွေက ဝရန်တာမှာ ရှုပ်နေတာပဲ ... ကျပ်ညပ်နေပြီ မေစိုးရဲ့ ... ကြီးဥမှာ က မိုးလင်းလာရင် အလုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ... ဘယ်သူက ညည်းအပင်တွေအတွက် အချိန်ပေးနိုင်မလဲ ... ရေလောင်းပေးဖော်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်"ဟု လှမ်းပြောတာမို့ မေစိုးတင့်တယ်က ၊ နှာခေါင်းရှုံ့ မျက်နှာလေး မဲ့သွားမိ၏။

"အပင်စိုက်တယ်ဆိုတာ ခြံဝင်းရှိမှ ... မြေပေါ်မှာ စိုက်မှ "

လာပြန်ပြီ ဒီစကား။ အပိုစကား၊ ဘယ်လိုမှ အသုံးမတည့်သောစကား။ ဒီတစ်သက် နေနိုင်မှာ ကို မဟုတ်။ မြေရှိမှ ပန်းပင်စိုက်ရရင် ဒီတစ်သက်အဖို့ ပန်းပင်စိုက်စရာပင် လိုတော့မည်မဟုတ်ပါ။

"ဒေါ်လေးကလည်း မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ပြောနေ"

သူမ ပြန်ပြောမိပါသည် ။

"ဝါသနာပါလို့ စိုက်လည်း လေးငါးအိုးဆို တော်ရောပေါ့ ... ခုတော့ ဝရန်တာတစ်ခုလုံး ပန်းအိုး တွေချည်းပဲ ... အဝတ်လှန်းစင်တောင် ထား စရာနေရာမရှိဘူး"

"နောက်ဖေးမှာ ရှိသားပဲ"

"အေ ... နောက်ဖေးမှာ လည်း ညည်းကလေးရဲ့ ပန်းရေလောင်းပုံ တွေ ... မြေဩဇာထုပ်တွေ ပန်းအိုးအလွတ်တွေက နေရာအများကြီး ယူ ထားသေးတယ်"

"ပန်းပင်တွေက မျက်စိအေးတယ် ... စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ မွှေးလည်း မွှေး တယ် ... လှလည်း လှတယ် ... ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ"

"ခြံရှိရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့"

သူမစကားကို ဒေါ်လေးလက်မခံပါ။

"ညည်းကတော့ ... လေးထပ်ပေါ်တက်နေပြီး ဝရန်တာမှာ ပန်းခြံ လာလုပ်နေလို့ ရမလား ... အပေါ်ထပ်မှာ နေပြီး ပန်းပင်စိုက်ချင်တာနဲ့ ... ခွေးမွေးရတာနဲ့ ... သူများ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်"

"တော်ပါတော့ ဒေါ်လေးရယ်"

သူမ လက်မြှောက်ပြကာ တားမိ၏။

"မီးပန်းအိုးတွေ မီးဟာမီးပဲ လုပ်တော့မယ်"ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲပိုက်ထားသော ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီအကွက်လေးကို ဒေါ်လေးဘေးရှိ လွတ်နေသောခုံပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည် ။

"သစ်ခွတွေရော ... ပိန်းတွေရော ... ရွက်လှအိုးကြီးတွေက ပိုနေရာ ကုန်တယ် ... ရှုပ်ပွနေတာပဲ သမီးရယ်"

ဒေါ်လေးက တော်ပါတော့ဟု တားတာပင်မရဘဲ ဆက်ဆူနေသည် မို့ သူမက ကက်ဆက်ချထားရာ ဧည့်ခန်းထောင့်ကြမ်းပြင်ကို လျှောက်သွား ပြီးထိုင်ချကာ သီချင်းခွေတစ်ခုကောက်ထည့်ကာ Volume မြှင့်ထားပစ် လိုက်၏။

သီချင်းသံက ခပ်ဆူဆူထွက်လာတော့မှ ဒေါ်လေးက သူမဆီ ဝေ့ခနဲကြည့်ပြီး ထပ်မဆူတော့။

ဝတ်ထားသော ဂျင်းဂါဝန်ကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ကာ လဲဖို့ စိတ်ကူးမရှိ တော့ဘဲ ပြီးမှ ရေချိုးတော့မယ် ဟု တွေးလိုက်ပါသည်။

ပန်းအိုးတွေ ပြည့်ကျပ်နေသော ဝရန်တာကို ခါးလေးနှစ်ဖက်ထော က်ကာ ဟန်ပါပါကြည့်မိ၏။

ရှင်းဖို့ အတွက် ပန်းအိုးတွေကို တစ်နေရာရာမှာ ရွှေ့ထားရမည်။ ဧည့်ခန်းဘက်ရွှေ့လျှင် သူမနှင့် ဒေါ်လေး တစ်ပွဲတစ်လမ်းနွဲ့ရဦးမည်။ ကော်ဇောညိုညိုခင်းထားသော ဧည့်ခန်းပေါ် ပန်းအိုးကရေတွေကျ လျှင် ဒေါ်လေးရင်ဘတ်ဖိအော်တော့မှာ သိသည်။

မျက်လုံးလေးဝေ့ကာဝေ့ကာ မျက်ဆံနက်နက်ကလေး ချာချာလည် သွားသည် အထိ ဝရန်တာကျဉ်း ကျဉ်းလေးကို နေရာမကျန် ကြည့်မိ၏။

"ဟော ... တွေ့ပါပြီ"

ပန်းအိုးတွေ ခဏတင်ထားစရာနေရာလွတ်။

"အိုကေ ..."

သူမ ဝမ်းသာအားရနှင့် "အိုကေ" ရွှေ့ဆိုင်ကြော်ငြာထဲက ထက်ထက် မိုးဦးအော်သလို နှုတ်ခမ်း လေး "ဝ"လုံးလေးကို ဝိုင်းသွားအောင် အော် မိ၏။

ဒါကြောင့်မို့ သူမကို ဒေါ်လေးတို့ က "ပေါကြောင်ကြောင်မလေး"ဟု ချစ်စနိုးခေါ်တတ်ကြတာ။

"ကော်ဇောတွေ ရေစိုပေကျံကုန်မယ်နော်"

ဒေါ်လေးက သီချင်းသံကိုကျော်အောင် လှမ်းပြောလိုက်သေးသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

မျက်စိရှေ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိသော ပိန်းပန်းအိုးကို ကောက်မကာ အုတ် ပေါင်ရှိရာ သူမ တိုးကပ်သွားမိ ပါသည် ။

"အံ့ဘွယ်သာ"က ကားကို လမ်းထဲချိုးကွေ့ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဘီး လှိမ့်ရင်း ရပ်စရာနေရာရှာ သည် ။

ဦးလေးဇော်လတ်ကို စိတ်ထဲမှ ဒေါပွနေမိသည် ။

သည် လောက် ကားပေါသောလမ်းထဲမှာ မှ ရုံးခန်းလာငှားရသလား ။ တခြားနေရာငှားရင် ခုလောက်ရှားမှာ မဟုတ်ပေ။

ရုံးခန်းဖွင့်တာက သည် နေ့နဲ့ ဆို ကိုးရက်တိတိ။

သူက တစ်နေ့မှာ လေး ငါးခေါက် သွားလိုက်လာလိုက် လုပ်ရသူဆို တော့ ကားရပ်စရာနေရာက အဓိကပြဿနာ။

တိုက်ခန်းတွေများ လွန်းသော သည် လမ်းကလေးမှာ အခန်းတိုင်း လိုလို ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသလား မှတ်ရအောင် ကားရပ်စရာက ရှားပါးလွန်းလှပါသည် ။

သည် ကြားထဲ တချို့ကားတွေက စည်းကမ်းမရှိရပ်ကြတော့ နေရာက ဟိုမလွတ် သည် မလွတ်နှင့် တော်တော်ဒုက္ခရောက်ပါသည်။ ။

ကားရပ်စရာနေရာအခက်အခဲကို သူက အများ ဆုံးရင်ဆိုင်ရသူ။ သူ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေရ တာ။ ဘယ်ကိစ္စလေးမဆို "လေးဇော်"က သူ့ပဲလွှတ်တာ။

တစ်ခါတလေများ စိတ်တိုတိုနှင့် ကိုးလိုးကန့်လန့် ရပ်ထားသော ကားတွေ့လျှင် ဝင်ဆောင့်ပစ် လိုက်ချင်သည်။ ။

စိတ်ထဲကသာ ဝင်ဆောင့်ပစ်ချင်တာ။

တကယ်လက်တွေ့မှာ တော့ နည်းနည်းကလေး "ကပ်ပွတ်"သွားမှာ ကိုပင် သတိထားဆင်ခြင်ရ တာ။

စည်းကမ်းကြီးသော အသုံးအစွဲစေ့စပ်သော လေးဇော်က လျော်မှာ မဟုတ်။ မတော်တဆ ငြိသွား ရင်တောင် သူ့လခ ပြုတ်သွားမှာ ။ ကားတွေကလည်း ကားကောင်းကားသန့်တွေ။

ခုလို ညနေမှောင်စပျိုးချိန်ဆို ပို၍ ပင်ဆိုးသေး။ နေရာလပ်မရှိအောင်ပင် ဖြစ်နေတာ။

ညမိုးချုပ်လျှင် လမ်းထဲမှာ ကားတွေက နှစ်ထပ်ဖြစ်ကုန်သည် ။ လမ်းမကြီးပေါ် တန်းစီရပ်ရင် လည်း ရပ်ရတာ။

"ခဏပါကွာ ... ဟိုဘက်ပိုင်တစ်ဝက် လမ်းခင်းနေတာကြောင့် ကားတွေဖြတ်နေတာပါ ... ခါတိုင်း ဒီလောက်မဆိုးပါဘူးကွ ... ရှိတော့ရှိတာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်များ ဘူး"

လေးဇော်က သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါ့မလား လေးဇော်ရာ ... ဒီလမ်းက သူဌေးလမ်းဗျ အခန်း
တွေက ကားနှစ်စီး သုံးစီးများ ဝယ်ထားကြသလားမသိဘူး"

အဲဒီနေ့ညက သူတို့ ကားထွက်မရအောင် ရှေ့ကနေ ကားတစ်စီးပိ
တ်ရပ်သွားတာကြောင့် နာရီ ဝက်နီးပါး ပိုင်ရှင်ကို ရှာရ စောင့်ရပြီးပြီ။

"ဟိုနေ့ညကလည်း ကားနေရာဦးထားလို့ ပြဿနာတွေဖြစ်ကြပြီးပြီ
... တစ်နေ့တစ်နေ့ ကားပြဿနာပဲ"

"ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... ကားတွေများ ပြီး စည်းကမ်းမှ မရှိကြတာ ... ကိုယ့်
အဆင်ပြေရင်ပြီးရော ... ဖြစ်သလို ရပ်သွားတာ"

အံ့ဘွယ်သာက လူငယ်ပီပီ ဒေါသဖြစ်လွယ်သူမို့ သည်းမခံနိုင်ပါ။

"လေးဇော်"လောက်လည်း စိတ်ရှည်ရှည် မထားနိုင်ပါ။

"လေးဇော်ရာ ရုံးခန်းကို ဒီလမ်းထဲရွှေ့ရသလား ... အဲဒါ
လေးဇော်မှားတာ"

"ခြောက်လလောက်ပဲ သားရယ်"

လေးဇော်က သူ့ကို ချော့မော့ရှာပါသည် ။

"ပြီးတော့ လေးဇော်စဉ်းစားကြည့် ... ကားမရှိဘဲ နေရာဦးထားသေး
တယ် ... ကားရှိနေလို့ ရပ်ထားတာတစ်မျိုးပေါ့ ... ခုဟာက ခုံချပြီး နေ
ရာဦးထားတာ လွန်တယ်ဗျာ ... သားကတော့ သားရပ် မယ့်နေရာ ခုံချ
ထားလို့ ကတော့ ကန်ပစ်လိုက်မှာ လွင့်သွားအောင် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး
ဗျ"

အံ့ဘွယ်သာက မျက်နှာတွေနီရဲတက်လာအောင် ဒေါသထန်နေသည်

"အင်း ... မင်းနဲ့ တော့ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဟုတ်တယ် ... လုံးဝမဖြစ်ဘူး"

"အင်းလေ ... ရုံးခန်းအသစ်ရှာရမှာ ပေါ့ ... ဒီအခန်းလေးကိုထားပြီး
ဂိုထောင်ပဲလုပ်ရတော့မှာ ပဲ မတတ်နိုင်ဘူး ... ဧည့်သည် တွေလာလည်း
အားနာစရာ ... ကားရပ်ဖို့ နေရာ မရှိဘူး"

"အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဗျ"

သူ့စကားကို လေးဇော်ကပါ လက်ခံဆွေးနွေးတာမို့ အားတက်သ
ရော ဖြစ်မိပါသည်။ ။

"ဪ"

သူတို့ ကုမ္ပဏီရှေ့ခန်းရောက်တော့ မီးသွေးခြင်းသုံးလုံးချပြီး နေရာ
ဦးထားတာမြင်နေရသည် မို့ သူ့ကိုယ်ကြီး မတ်သွားရသည်။ ။

"တောက် ... ငါ့ရုံးခန်းရှေ့များ ရာရာစစ"

ကားကို တုံ့ခနဲရပ်ကာ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး တလွှားလွှားလျှောက်
သွားကာ မီးသွေးခြင်းလွတ် သုံးလုံးကို ကန်ပစ်လိုက်၏။

"ဟောတော့ ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ်"

"ဟေး ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

ရယ်သံတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ထွက်လာသည်။ ။

အံ့ဘွယ်သာ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။ ပုံစံတူလေးတွေ။ ကျစ်ဆံမြီးလေးတွေကျ
စ်လို့ ၊ ဂါဝန်ပန်းရောင်လေး တွေနှင့်။

သူ့ကို သဘောတကျ ဝရန်တာထွက်ရပ် ဟားနေကြတာ။ အံ့ဘွယ်
သာက ဘုကြည့်ကြည့်မိရင်း ကားဆီလျှောက်သွားကာ ကားပေါ်တက်
ထိုင် "ဝုန်း"ခနဲ တံခါးပိတ်၏။ ကားစက်နှိုးပြီး ကားပါကင် ဝင်ဖို့ ပြင်၏။

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ရပ်ကြ
ည့်နေတုန်း။ သူ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတာကို သူတို့ က ပြုံးစိပြုံးစိ။

ရယ်စရာမှတ်နေလားမသိဘူး။

သူ့မျက်နှာကြီးက ပိုတင်းသွားသည် ။

ကားကို ရုံးခန်းရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီး သူ ဆင်းလိုက်၏။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဝရန်တာမှာ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း ရပ်
နေကြတုန်း။

သူမတို့ အထပ်က ပထမထပ်။ မြေညီထပ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်။

သူတစ်ချက်ပဲ လှမ်းကြည့်ပြီး လှည့်ဝင်လာခဲ့သည် ။

"အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား"

လေးဇော်က မေးတော့ သူသိပ်နားမလည်ဘဲ ...

"ဘာကိုလဲ လေးဇော်"ဟု အူတူတူမေးမိသည် ။

"မောင်ဩကို နေရာဦးခိုင်းထားတာ ... ကားရပ်စရာနေရာ မရှိမှာ
စိုးလို့ လေ"

"ဪ ... ဟုတ်လား"

တင်းနေသော သူ့မျက်နှာ နည်းနည်းပြုံးသွားရသည် ။

မောင်ဩကို လေးဇော်က မီးသွေးခြင်းလွှတ်နှင့် နေရာဦးခိုင်းထား

တာကိုး။

"တော်သေးတာပေါ့ ... ဒီနေ့ ထီထိုးရမယ်"

အံ့ဘွယ်သာက ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ လေးဇော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင် ဖြစ်၏။

မောင်ဩက သူ့အတွက် အအေးဘူးတစ်ဘူး ယူလာပေးပါသည်။

"ဒါက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

မောင်ဩလက်ထဲက စက္ကူကတ်ထူကြီးကိုကြည့်ကာ ... မေးတော့ မောင်ဩက တစ်ဖက်လှန်ပြ သည်။

"ခု ... ထွက်မှာ "

"ပိတ်မရပ်ခဲ့နဲ့ "

အံ့ဘွယ်သာက ဖတ်ကြည့်ပြီး အသံထွက်အောင်ရယ်မိသည်။

"ကားရှေ့မှာ သွားချိတ်ဦးမယ်"

"မင်းမဆိုးဘူး ... ခေါင်းကောင်း လာပြီ"

အံ့ဘွယ်သာ နှုတ်ခမ်းတွေက ခုမှ ရယ်နိုင်ပြီးနိုင်ဖြစ်လာသည်။ ။ စောစောကလို သုန်မှုန်မှုန် တင်းမာမာ မျက်နှာမျိုးမဟုတ်တော့ပေ။ ကြည်ကြည်သာသာနှင့် ပုံမှန်ဖြစ်လာ၏။

"လေးဇော် ... ဖေဖေက မှာ လိုက်တယ် ... ဒီည အိမ်မှာ ထမင်းစားရမယ်တဲ့ ဗျ ... မပြောဖြစ်ဘဲ မေ့သွားမှာ စိုးလို့ "

"ဟုတ်လား ... ကောင်းတာပေါ့"

သူနှင့်လေးဇော် စကားပြောနေတုန်း မောင်ဩ ပြန်ဝင်လာ၏။

"ချိတ်ခဲ့ပြီလား"

"ချိတ်ခဲ့ပြီ"

အံ့ဘွယ်သာ ခေါင်းငုံ့ရင်းပြုံးမိပါသည်။ ။

ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်တော့ မောင်ဩရေးထားသော
စာလုံးပြူးပြူးကြီးတွေကိုဖတ်ပြီး ရယ်နေမလား။

ဖတ်မရသေးဘဲ မသဲကွဲသေးဘဲ ကြိုးစားဖတ်ကြည့်နေမလား။

လမ်းက အကျယ်ကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ။ မြင်တော့မြင်ရမှာ ဘဲ။

"မင်းက ဘာသဘောကျနေတာလဲ"

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ... မောင်ဩအကြံကို
သဘောကျနေတာပါ"

လေးဇော်အမေးကို ကမန်းကတန်းဖြေကာ ထလျှောက်လာခဲ့သည်။ ။
လေးဇော်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းပြောနေသလို မောင်ဩက
သိမ်းစရာတွေ သိမ်းနေပြီ။

သူက လက်နှစ်ဖက်တင်းတင်းပိုက်ကာ တံခါးပေါက်ဝမှာ ခြေစုံရပ်မိ
သည်။ ။

ပန်းရောင်လေး "တစ်ရှဉ်း"က ရပ်နေကြတုန်း၊ ကြည့်နေကြတုန်း။

သူမတို့ ကို "တစ်ရှဉ်း"ဟု သူတွေ့လိုက်တာသိရင် ဘယ်လောက်
ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားမလဲ မသိပါ။

သူတွေ့မိတာကို သူ ရယ်ချင်သည်။ ။

ရယ်ချင်လာတော့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးရောင်သန်းလာရသည်။ ။

မှောင်စပျိုးချိန်ကလေးမှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က လှလှပပက
လေးတွေဆိုတော့ သူလည်း ဘာရယ်မဟုတ် ရပ်ကြည့်နေမိတာ။

စိတ်ထဲမှာ လည်း သာယာသလိုလိုပါပဲ။

သူက ဒါမျိုးလေးတွေ ကြည့်နေရရင် သာယာတာပဲလေ။

သူ့အကျင့်ပါပဲ။ သူ ဝန်ခံပါတယ်။

သူ့ကိုယ်သူနားလည်အောင် သုံးသပ်ထားပြီးသားပါ။ လေးဇော်ကို
တစ်ချက်ကြည့်မိတော့ ဖုန်း ပြောနေတုန်းမို့ သူလည်း တံခါးပေါင်ကိုမှီရ
င်း သက်သောင့်သက်သာ ရပ်နေမိတော့သည် ။

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက သူ့မျက်စိရှေ့မှာ တင် လျင်မြန်လွန်းစွာ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ။

လွင့်ခနဲကျလာသော ပန်းအိုးသည် သူ့ကားရှေ့မှန်ပေါ် တည့်တည့်မတ်မတ် ...

တမင်ချိန်ရွယ် ပစ်ချလိုက်သည့်နှယ်။

"ချလွမ်း"

ကားမှန်ကွဲသံကြီးက နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။

မှန်ကွဲစတွေက ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ လွင့်စင်ကုန်သည်။ ။

ပန်းအိုးက မှန်ကိုဖောက်ပြီး ကားရှေ့ဖုံးပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်းလိမ့်ကာ မြေပေါ်ပစ်ကျသည်။ ။

လေးဇော်နှင့် မောင်ဩက ပြေးထွက်အလာ။

ပန်းရောင်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထိတ်တလန့်အဖက်။

"ဟာ ..."

အံ့ဘွယ်သာ ပါးစပ်ကြီးဟကာ အော်မိသည်။ ။

သွားပါပြီ ... သွားပါပြီ ... ဆွေးပြီ။

"လေးဇော် ... ဟာ ... သွားပြီ ... မျောပြီ"

အံ့ဘွယ်သာရင်ထဲမှာ လှိုက်ဟာကျ၏။

ခံစားကြည့်ကြစမ်းပါ။

အိမ်က ဖန်ခွက်လေးတစ်လုံး မတော်တဆကျကွဲရင် ...

ကြွေပန်းကန်လေးတစ်ချပ် လွတ်ကျကွဲရင် ... မှန်လေးတစ်ချပ် ကျ
ကွဲသွားရင် ... သောက်ရေအိုး တစ်လုံး ကွဲသွားရင် ...

ဘယ်လောက်နဲ့မျောလဲ။ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်မလဲ။

ခုဟာက ကားမှန်ကြီးတစ်ခုလုံးလုံး။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ။

ပြီးတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ မျက်ဝါးထင်ထင်။

သူ ဆတ်ခနဲ ကျောပေးထားလိုက်သည် ။

မကြည့်ရက်ပါ။

သူ့ကားအဖြစ်ကို သူ လုံးဝမကြည့်ရက်ပါ။

သွေးအေးအေးနှင့် ကြည့်နိုင်စွမ်း သူ့မှာ မရှိ။ သူ အဲဒီလောက် သတ္တိ
မကောင်းပါ။

ဒီမှန်က အော်ရီဂျင်နယ်မှန်။ အကောင်းစားကြီး။

လက်ထဲက ပိုက်ဆံပြတ်ရင်ဖြုတ်ရောင်းဦး ငါးသောင်းလောက် အ
သာကလေးပဲ။

"သား ... အံ့ဘွယ် လေးထပ်က ပြုတ်ကျလာတာထင်တယ်"

လေးဇော်က သူ့ဘေးနားရောက် လာပြီး ပခုံးပုတ်ကာဆို၏။

"သွား ... သွား မင်းတက်သွားမေးစမ်း ... ဘာရပ်နေတာလဲ အရေး

ထဲ အူကြောင်ကြောင်ရပ်နေ တယ်"

လေးဇော်အသံကြားမှ ပဲ သူ သတိဝင်လာသည်။ ။

မတ်တတ်ကြီး ခဏမေ့မျောသွားတာ။

ရင်ထဲမှာ နှမျောလွန်းလို့ ။

"ဟင်"

ကားပိုင်ရှင် သူကသာ မကြည့်ရက်ဘဲ ကျောပေးထားတာ။

ကြည့်ရက်လို့ ကြည့်နေသူတွေက များမှ များ ။

ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ဝရန်တာတွေမှာ အထပ်တိုင်းက လူ
တွေ ပြုတစ်ပြုတစ်။ အားမရဘဲ ကားဘေးလာဝိုင်းအုံကြည့်သူတွေက
လည်း မနည်းမနော။

သူတို့ ကားမဟုတ်တိုင်း ဝိုင်းရပ်ကြည့်နေလိုက်ကြတာ။

ကဲ ... ကြည့်ကြတော့။

မှန်ကွဲစတွေကို ရှောင်ကာရှားကာ သူ အပေါ်မော့ကြည့်မိပါသည်။ ။

သေချာတာပေါ့။

ပန်းအိုးတွေပြည့်နေတဲ့ ဝရန်တာ ... လေးထပ်။

ဟုတ်သည် ... လေးထပ်မြောက်အခန်း။ ညာဘက် သူတို့ အခန်းရှိ
ရာဘက်ပါပဲ။

တိုက်ခန်းပေါ်တက်နေပြီးများ စိတ်ကူးက ယဉ်ချင်သေး။

ပန်းအိုးတွေ ချထားရတယ်လို့ ။

သူ သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ရှိုက်သည်။ ။

လှေကားထစ်တွေကို ဘယ်လိုကဘယ်လို တလွှားလွှား တက်သွားမိ
မှန်းကိုမသိပါ။

ဘဲလ်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ နှိပ်ထားမိသည် ။

သူ့ချိန်မှာ ဘာမှ မမြင်လောက်အောင် ဒေါသကြီးနေမိပြီ။

တံခါးလေးက လှုပ်ခနဲပွင့်သွား၏။

"ပန်းအိုးကျတာ သိတယ်မဟုတ်လား"

"ရှင်"

တံခါးလာဖွင့်ပေးတာက ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ။

"ပန်းအိုးပြုတ်ကျတာ ဒီအိမ်ကမဟုတ်လား"

သူ အော်ပစ်လိုက်သည် ။

"မဟုတ်ပါဘူး"

အသံတုန်တုန်လျော့လျော့ကလေးနှင့် ငြင်းအပြီးမှာ ...

"ဘာ"ဆိုသော သူ့အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာတော့ ...

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဟိုလေ ..."

ထစ်ငဲ့စွာ ဝန်ခံခေါင်းညိတ်ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိသလို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်း ရောင်လေးပင် ဖြူဖျော့ကာရှိနေသော ကောင်မလေးကို သနားဖို့ ငဲ့ညှာဖို့ ရုတ်တရက် သူမတွေ့မိပါ။

"မဟုတ်လို့ လဲ မရဘူး ... ငြင်းမယ်မကြံနဲ့ "

"ရှင်"

"တစ်လောကလုံးသိတယ် ... မင်း ပန်းအိုးလွတ်ကျလို့ ငါ့ကားမှန်ကဲ
သွားတာ ... မင်း အောက်ငုံ့ ကြည့်လိုက်ပါလား ... မကြားဘူးလား မှန်
ကဲ့သံကြီး"

ဇီးရွက်လောက်ရှိသော မျက်နှာလေးနှင့် ကောင်မလေးက ခေါင်းငုံ့
သွားပြီး ခြေစုံရပ်နေ၏။

"လူကြီးတွေမရှိဘူးလား"

အံ့ဘွယ်သာ စိတ်မရှည်ပါ။ စောင့်မနေနိုင်ပါ။

အူတူတူလုပ်နေတာမို့ အသည်းယားလာမိသည် ။

"ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ... ဒါကလေးကစားစရာ မဟုတ်ဘူး ...
ဘယ်မှာ လဲ လူကြီးတွေ ... လျော် ... လျော်ရမှာ "

သွေးမရှိသလို မျက်နှာတွေဖွေးဆွတ်နေသော ကောင်မလေးက သူ
ကို မျက်လုံးရွဲကြီးများ နှင့် မော်ကြည့်သည် ။

"ကဲ ... ဒေါ်မေစိုးတင့်တယ် ... ဘယ်နှယ်ရှိစ"

ဒေါ်လေးက သူမဘေးနားလာရပ်ပြီး မေးလိုက်တော့ ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းငုံ့မိသည် ။

"မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ"

ဒေါ်လေးကိုတော့ မပွင့်တပွင့် ဆင်ခြေပေးမိသည် ။

"မတော်တဆလို့ ပြောလို့ ရမလား ... သူများကားရှေ့မှန်တစ်ခုလုံး
ကဲ့သွားတာ သွားကြည့်ပါ လား"

"ဟင့်အင်း"

သူမကိုယ်လေး တွန့်ကာ ခေါင်းခါသည် ။

အံ့ဘွယ်သာ အထူးတဆန်းဖြစ်သွား၏။

သူ့လိုပဲ ကားကိုမကြည့်ရဲသူလည်း ရှားရှားပါးပါး တစ်ယောက်တော့ ရှိသားပေပဲ။

သူမကြောင့် ကွဲသွားတာမို့ သူမ ဘယ်လိုကြည့်ဝံ့မလဲ။

မှန်ကွဲသံအကျယ်ကြီး သူမလည်း ကြားမှာ မလွဲမသွေ။

"သွားကြည့်လေ"

အံ့ဘွယ်သာက မျက်ခုံးနှစ်ခုရှုံ့ကာ ...

"အန်တီက လူကြီးလား"ဟု မေးရင်း ...

"သားကားကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲ"ဟု အပြတ်မေးလိုက်ပါသည် ။
အားနာမနေနိုင်ပါ။

သည် လောက်တောင် ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်တာ။

ပစ်စလက်ခတ် လုပ်ရက်သလား။

ဘာအားနာစရာရှိမလဲ။

ပြီးတော့ သေးသေးဖွဲဖွဲကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါ။

"အန်တီတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲကွယ်"

"မှန်က အော်ရီဂျင်နယ်မှန်ဗျ ... ပြန်ထည့်ပေးပေါ့"

ဒေါ်လေးက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

"ဘယ်လောက်ကျမလဲ ... အန်တီတို့ ပေးပါမယ် ... အန်တီတို့ လိုက်
မကြည့်နိုင်ပါဘူးကွယ် ... ကျသလောက်သာပြောပါ"

သူက ဘာကိုတွေဝေနေရမှာ လဲ။ သည် မှန်တန်ဖိုး သူသိနေတာပဲ။
သူ တောင်းလိုက်ပါသည် ။

"ရှင်"

ကောင်မလေးက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် လက်ညှိုးကို ပါးစပ်ထဲကိုက်
သည် ။

ဒေါ်လေးက "ဘုရား"တရင်း ပိုက်ဆံသွားယူသည် ။

အံ့ဘွယ်သာက စိတ်တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဆံပင်တွေသပ်ပစ်ကာ ကောင်မ
လေးကို အပြစ်တင်ခြင်းများ စွာ အထင်တသေး ကြည့်မိပါသည် ။

"အပေါ်ထပ်တက်နေပြီး ပန်းအိုးတွေထားရသလား"

သူ့စကားကို သူမ ခွန်းတုံ့မပြန်။

တယ်ရီယာခွေးမွေးပွလေး ထွက်လာတော့ သူမက ပွေ့ချီထားလိုက်
၏။

ဆံပင်တွေကို ကြိုးလှလှလေးတွေနှင့် ကုပ်ပေါ်မှာ နှစ်ဖက်ခွဲချည်
ထားကာ ခူးဆစ်လောက်ရှည်နေ သည် ။ ဂျင်းဂါဝန်လေးလည်း ရေစရေ
နတွေနှင့် စိုလို့ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

သူ ရုတ်တရက်သိချင်ကာ မေးမိ၏။

တန်ရာတန်ကြေးလည်း အလျော်ရတော့မည်မို့ အနည်းငယ် စိတ်
အေးသွားတာလည်း ပါသည် ။

"ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်တာ ... ချော်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတာပဲ"

အသံလေးက လုံးထွေးပြီး တုန်ခတ်နေ၏။

သူမလည်း အတော်ကလေး တုန်လှုပ်သွားရှာမှာ ပဲဟု ဖျတ်ခနဲတွေ့
မိတုန်းမှာ အမျိုးသမီးကြီးက ပိုက်ဆံယူလာပေးပါသည်။ ။

"ရှေ့ကွယ် ... ဒီမှာ "

အံ့ဘွယ်သာက လှမ်းယူရင်း ကောင်မလေးဆီကြည့်မိတော့ ဝင်းနှစ်
နေသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနှင့် ...

"ကဲ ... ကဲ ... ငိုမနေနဲ့ ... ရေသွားချိုးတော့ ... အအေးမိမယ်"

"အင့်"ခနဲရှိုက်ကာ လှည့်ပြေးသွားသော ကောင်မလေးကြောင့် အံ့ဘွယ်သာ
တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ရပါ သည်။ ။

"မတော်တဆဖြစ်တာပါကွယ် ... အန်တီတောင်းပန်ပါတယ် လိုအပ်
တာလည်း ပြောပါ ... မေစိုးက ဒါမျိုးမဖြစ်ဖူးပါဘူး"

"ရပါတယ်"

သူ ကျေနပ်လိုက်ပါသည်။ ။

လေးဇော်နှင့် လူကြီးသုံးလေးယောက် လှေကားပေါ်တက်လာတော့
ကိစ္စကပြီးနေပြီ။

"အလကား အလုပ်ရှုပ်ဦးမှာ "

လေးဇော်က မကျေနပ်ချင်သေးပါ။

"သနားပါတယ်ဗျာ ... မတော်တဆဖြစ်တာပဲ"

အံ့ဘွယ်သာ စိတ်ထဲမသက်မသာဖြစ်ရပါသည်။ ။ ပိုက်ဆံတွေက
နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ ဟိုကောင်မလေးတော့ ဘယ်လောက်အဆူ
ခံရမလဲ မသိပါ။

ကားထဲက ပန်းအိုးကိုထုတ်ကာ မှန်ကွဲစတွေကို မောင်ဩနှင့်အတူ ရှင်းပစ်ရပါသည်။ ။

သည် ညတော့ အိမ်အပြန်နောက်ကျပြီ။

ထမင်းစားစောင့်နေမည့် ဖေဖေနှင့်မေမေ ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေပြီလဲ မသိနိုင်ပါ။

မောင်ဩကို သူ သတိတရဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်၏။

အံ့ဘွယ်သာက ပိန်းပန်းအိုးကို အခန်းထောင့်တွင် ချကာ ပွင့်နေသော အနီရောင်ပိန်းပန်းနှစ်ပွင့် ကိုကြည့်မိ၏။

ရိုးတံလည်း ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။ အရွက်တွေလည်း တွန့်ကြဲနေခဲ့ပြီ။

"ကျွတ်"

ဒီနေ့ ပြဿဒါးပဲ။ ကံမကောင်းဘူး။

ဟိုကောင်မလေးလည်း ပေးလိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအတွက် ဘယ်လောက်နှမြောရှာမလဲ။

သူ သက်ပြင်းထပ်ရှိုက်မိပါသည်။ ။

"ပန်းအိုးက သိပ်မကြီးလှပါဘူး"

"အရှိန်နဲ့ ဆိုတော့ ကွဲတာပေါ့"

"အမိုးပေါ်ကျရင် နည်းနည်းတော်သေးတယ်"

"အေးလေ ... မှန်ပေါ်တည့်တည့်ကျတော့ သွားရော"

"အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှာ ပန်းအိုးတွေ မထားသင့်ဘူး"

"ဟုတ်တယ် ... တစ်အိုးနှစ်အိုးလည်း မဟုတ်ဘူး "

"လူခေါင်းပေါ်ကျရင်လည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကားမှန်မို့
လို့ တော်သေးတာ"

"လူပေါ်ကျရင် သေတောင်သေနိုင်တယ်"

"လျော်ရမှာ တနင့်တပိုးကြီး သနားပါတယ်ကွာ"

"အေးလေ ... ဒါက ပန်းအိုးပိုင်ရှင်ပေါ်လို့ လောက်စာလုံးလာမှန်ရင်
ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ"

"ပိုင်ရှင်ဘယ်ကမှန်းမသိရင် ပက်လက်လန်ရုံပဲ"

"အေးပေါ့ကွ"

ကားကိုဝိုင်းအုံကြည့်ပြီး ဝေဖန်နေလိုက်ကြတာ။ အမျိုးမျိုးပါပဲ။ အံ့
ဘွယ်သာက ဝေးဝေးမှာ ထိုင် ပြီး စိတ်ရှုပ်နေမိသည် ။ အလျော်အတိအ
ကျတောင်းလိုက်တာ သူလွန်သွားသလား။ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ယူသင့်
သလား။

ကောင်မလေးပုံက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် သွေး
ပျက်ချောက်ချားနေပုံလေး။

အလျော်တစ်ဝက်ပဲယူရင် ကျန်တစ်ဝက်ကို ဘယ်သူကစိုက်မှာ လဲ။
သူက စိုက်ရမှာ လား။

လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

သူ ခေါင်းခါမိရင်း ဆက်မတွေးဖြစ်တော့ပေ။